

— Може ли да си сгрѣя ржцетѣ на вашия огънь?

— Нѣмаме огънь! — отговорило сопнато дѣдото и тръгнало вратата. А куминѣтъ димѣлъ.

Отминалъ дѣдо Господь. Нищо не рекълъ. Почукалъ още на две-три мѣста. Никой не го пусналъ. Докривѣло му много.

— Тѣй ли, рекълъ той, азъ ще ви науча!

Отишълъ накрай село, кждето е сега черковището. Тамъ живѣела една слѣпа бабичка. Рекълъ и тамъ да почука. Тя го приела на драго сърдце, ама нѣмала горката дръвца да стѣкне огънь. Излѣзълъ на полето дѣдо Господь и си тръгналъ много огорченъ.

И още сжщата ношъ си взелъ огъня отъ нашето село. Изведнажъ огаснѣли всичкитѣ огнища. Огаснѣли и кандилата. Настаналъ страшенъ студъ. Запишѣлъ, захлопалъ остъръ вѣтъръ. Завили гладни вълци въ тъмнината. Напукали се камънитѣ, измръзнали дърветата. Не знаели какво да правятъ нашенци. Три дни и три нощи мръзнали. Четвъртата била коледната. Далечъ нѣкъде въ юдейския градъ Витлиемъ има една кошара. Въ яслитѣ на кошарата се родилъ Божиятъ синъ. Онуй момче, дето е изписано на куната на стария иконостасъ. Щомъ се родило, майка му го повила съ меко зелено сѣно, което имало дѣхъ на машерка. Очитѣ му гледали като две сини цвѣтчета. Най-мждритѣ хора тръгнали да му се поклонятъ. Мждри били много, ама пжтя за Витлиемъ не знаели. Помолили се на дѣда Господя да имъ покаже пжтя, и той имъ спусналъ опашатата звезда. Тръгнала звездата. Мждрецитѣ поели подире ѝ.

Като минавала звездата край нашето село, огрѣла измръзналитѣ кжщурки. Опашката ѝ опрѣла о куминитѣ. Мало и голѣмо наизкачало да я гледа. Излѣзла и слѣпата бабичка. Питала: какво гледатъ? — Една звезда. Ами високо ли е тя? Не е, може да се стигне съ ржка. Влѣзла бабичката въ кжщи и взела една восъчна свѣщъ, да запали кандилото, нали е Коледа утрешниятъ день. И като присегнала къмъ звездата, нейната свѣщъ пламнала. Върнала се слѣпата баба и запалила кандилото. Отъ нейното кандило запалили всичкитѣ нашенци. Сегашниятъ огънь е останалъ отъ нея ношъ, когато минала чудната звезда и мждрецитѣ подире ѝ.